

Conclusie van advocaat-generaal

Laila Medina

in zaak C-449/25 | Serviciul pentru Imigrări al județului Bihor (Geregistreerd partnerschap)

Perscommuniqué nr. 129/26

Luxemburg, 17 september 2026

Advocaat-generaal Medina: alleen het uitoefenen van de vrijheid van verkeer, zonder daadwerkelijke vestiging in een andere lidstaat, is onvoldoende om een derdelander die partner is van een Unieburger een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht toe te kennen

Een weigering door een lidstaat om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen valt buiten de burgerschapsregels van het Unierecht wanneer de betrokken Unieburger nooit gewoond heeft in de lidstaat waar een geregistreerd partnerschap is gesloten en er geen afhankelijkheidsverhouding bestaat met de partner uit een derde land

In 2024 is een Roemeens staatsburger naar Italië gereisd met als enige doel om een geregistreerd partnerschap aan te gaan met haar Britse partner. Deze staatsburger is kort daarna naar Roemenië teruggekeerd. De twee woonden niet in Italië, maar in respectievelijk Roemenië en Australië. Zes maanden later, in 2025, is de Britse staatsburger Roemenië binnengekomen om daar te gaan wonen. Ongeveer drie maanden na haar aankomst heeft zij met het doel van gezinshereniging een verlenging van haar tijdelijke verblijfsrecht in Roemenië aanvraagd. Die aanvraag is geweigerd op grond dat de Roemeense wet geregistreerde partnerschappen tussen personen van hetzelfde geslacht niet erkent en dat de Britse staatsburger niet voldeed aan de voorwaarden die deze wet stelt aan gezinshereniging 1. Zij is tegen het terugkeerbesluit opgekomen bij de verwijzende rechter, de Curte de Apel Oradea (rechter in eerste aanleg Oradea, Roemenië). Deze rechter heeft het Hof van Justitie gevraagd of artikel 21, lid 1, VWEU eraan in de weg staat dat Roemenië, omdat het geregistreerde partnerschappen tussen personen van hetzelfde geslacht niet erkent, een verblijfsrecht weigert aan een derdelander met wie een Unieburger een geregistreerd partnerschap is aangegaan naar het recht van een andere lidstaat waar geen van beide heeft verbleven..

In haar conclusie van vandaag **stelt advocaat-generaal Laila Medina het Hof voor om te verklaren dat deze situatie niet valt binnen de werkingssfeer van de burgerschapsbepalingen van het VWEU, dat wil zeggen van artikel 20 en artikel 21, lid 1, daarvan.**

Wat betreft artikel 21, lid 1, VWEU herinnert de advocaat-generaal eraan dat **deze bepaling Unieburgers een recht van vrij verkeer verleent** en dat **eventuele verblijfsrechten van familieleden uit derde landen** van die uitgeoefende vrijheid **zijn afgeleid**. De advocaat-generaal benadrukt ook dat het in deze zaak gaat om een situatie waarin een Unieburger na uitoefening van haar rechten van vrij verkeer terugkeert naar haar lidstaat van nationaliteit, en op grond van die rechten probeert een verblijfsrecht te verkrijgen voor haar partner die burger is van een derde land (een zogenaemde „U-bochtsituatie”). Hoewel **richtlijn 2004/38 dergelijke U-bochten niet regelt**, moeten de voorwaarden voor het verlenen van een afgeleid verblijfsrecht in de gastlidstaat aan een derdelander die een familielid van de Unieburger is, **naar analogie worden toegepast**. In beide gevallen is het namelijk de Unieburger die het recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en de referentiepersoon voor dat afgeleide recht is.

Om in een U-bochtsituatie een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht te verkrijgen, moet aan twee cumulatieve voorwaarden worden voldaan. Ten eerste moet de Unieburger daadwerkelijk in een andere lidstaat hebben verbleven

overeenkomstig de voorwaarden van artikel 7 of artikel 16 van richtlijn 2004/38. Ten tweede moet tijdens dat daadwerkelijk verblijf een gezinsleven zijn opgebouwd of bestendig.

In deze zaak heeft de Roemeense staatsburger niet daadwerkelijk verbleven in Italië – de lidstaat waar het geregistreerd partnerschap met de Britse staatsburger is gesloten – maar is zij enkel naar dat land gereisd om dat partnerschap aan te gaan, waarna zij onmiddellijk is teruggekeerd naar Roemenië. **Er is dus niet voldaan aan de voorwaarde van „daadwerkelijk verblijf” op grond van de artikelen 7 en 16 van richtlijn 2004/38.**

Verder **is er in Italië geen gezinsleven opgebouwd of bestendig** in de zin van het arrest O. en B 2. Op het moment dat het geregistreerd partnerschap werd gesloten, woonde de Roemeense staatsburger in Roemenië en haar partner in Australië. De partner arriveerde pas ongeveer zes maanden later in Roemenië. Er was dus op geen enkel moment sprake van een gedeeld gezinsleven in Italië. Er **is dus evenmin voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde**. Hoewel een geregistreerd partnerschap juridisch betekenisvol is, staat het niet gelijk aan een gezinsleven in de gastlidstaat.

Wat betreft artikel 20 VWEU merkt de advocaat-generaal op dat tussen de Roemeense staatsburger en haar partner **geen afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals die in de rechtspraak van het Hof wordt erkend**. De in die rechtspraak³ vastgestelde drempel, namelijk dat de Unieburger in geval van een weigering van verblijf wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie volledig te verlaten, is in deze zaak niet bereikt.

De advocaat-generaal komt dan ook tot de slotsom dat het **Handvest van de grondrechten in deze zaak niet van toepassing** is omdat de situatie buiten het Unierecht valt. Eventuele bescherming van verzoeksters recht op gezinsleven moet dus worden gezocht in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Daarom stelt de advocaat-generaal het Hof voor om te antwoorden dat artikel 20 en artikel 21, lid 1, VWEU, gelezen in samenhang met richtlijn 2004/38, die naar analogie wordt toegepast, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de autoriteiten van de lidstaat waarvan een Unieburger de nationaliteit heeft, weigeren om een verblijfsrecht op het grondgebied van die lidstaat toe te kennen aan een derdelander met wie die Unieburger op grond van het recht van een andere lidstaat een geregistreerd partnerschap is aangegaan, op grond dat het recht van de lidstaat van nationaliteit geregistreerde partnerschappen tussen personen van hetzelfde geslacht niet erkent.

Volledigheidshalve geeft de advocaat-generaal een alternatieve analyse voor het geval dat het Hof oordeelt dat het Unierecht wel van toepassing is. De Roemeense bepalingen op grond waarvan moet worden aangetoond dat er eerder in een andere lidstaat is verbleven, er een gemeenschappelijk kind moet zijn en in het buitenland gesloten geregistreerde partnerschappen tussen personen van hetzelfde geslacht in het geheel niet worden erkend, lijken in dat scenario onverenigbaar met het Unierecht.

NOTA BENE: De conclusie van de advocaat-generaal bindt het Hof van Justitie niet. De advocaten-generaal hebben tot taak het Hof in volledige onafhankelijkheid een juridische oplossing te bieden voor een concreet geschil. De rechters van het Hof beginnen vandaag met de beraadslagingen over het arrest, dat op een latere datum zal worden gewezen.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid om in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof van Justitie van de Europese Unie vragen te stellen over de uitlegging van het Unierecht of over de geldigheid van een handeling van de Unie.

Het Gerecht is bevoegd om verzoeken om een prejudiciële beslissing te behandelen die uitsluitend betrekking hebben op 1) het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde; 2) accijnzen; 3) het douanewetboek; 4) de tariefindeling van goederen in de gecombineerde nomenclatuur; 5) compensatie en bijstand aan passagiers bij instapweigering of bij vertraging of annulering van vervoersdiensten, en 6) het systeem voor de handel in broeikasgasemissierechten. Voor alle andere verzoeken om een prejudiciële beslissing is het Hof van Justitie bevoegd.

Het Hof of het Gerecht beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof of het Gerecht. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze andere nationale rechterlijke instanties die kennis nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt. De uiteenzetting van de feiten en het rechtskader heeft betrekking op de relevante periode en is gebaseerd op het dossier van de zaak.

De [volledige tekst](#) van de conclusie is op de dag van de lezing te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden zijn beschikbaar via [Curia Web TV](#) en [European Broadcasting Service](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Volg ons!

1 Artikel 83, lid 1, en artikel 88, lid 1, en lid 3, onder b), van Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 (noodverordening van de regering nr. 194/2002).

2 Arrest van 12 maart 2014, O. en B., [C-456/12 en C-457/12](#) (zie ook perscommuniqué [nr. 32/14](#)).

3 Zie bijvoorbeeld arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, [C-34/09](#) (zie ook perscommuniqué [nr. 16/11](#)).